

§ 28.

Skulde ei samtlige de overordentligt udskrevne Heste strax behøves til Tjenesten, er det vedkommende Udredningsdistricter forpligtet til midlertidig at sørge for Hestenes Underholdning og Pasning, indtil de fordres afleverede, uden derfor at erholde Godtgjørelse af Statskassen, med mindre Udredelsen kun er paalagt enkelte Provindser, i hvilket Tilfælde der med Hensyn til Omkostningerne ved Hestenes Underholdning bør forholdes paa samme Maade, som med Hensyn til Omkostningerne ved Hestenes Anskaffelse. (§ 24 andet Affinit).

§ 29.

Hestenes Aflevering til Regimenterne eller paa Samlingsstederne have Udredningsdistricterne at besørge uden Godtgjørelse.

Motiver til foranstaaende Lovudkast ere faalydende:

I Forordningen af 14de September 1774 § 1 er iblandt Andet bestemt, at af alle privilegerede Hovedgaarde i Danmark, saavel complete som ucomplete, skal leveres Rytter-Heste, saaledes at den, som har indtil 50 Tdr. fri Hovedgaards-Tart, leverer 1 Hest, den, der har over 50 til 100 Tdr., leverer 2 Heste, og den, som har over 100 Tdr. Hovedgaards-Tart, leverer 3 Heste, hvorhos det i bemeldte § endvidere er paalagt enhver Sognepræst paa Landet i Danmark at levere 1 Rytter-Hest. Som et Bederlag for den Byrde, som saaledes blev paalagt enkelte Hovedgaardseiere og Præsterne, tilstod nysnævnte Forordnings § 28, at der for en Hest skulde godtgjøres Udrederne, vare sig Proprietair eller Præst, i de første 6 Aar 18 Rdlr. aarligt, men efter disse 6 Aars Forløb aarligt 12 Rdlr., hvoraf de 7 regnes for Hestens Underholdning foruden den Nytte, de imidlertid kunne have af samme, og de andre 5 Rdlr. til Hjælp til en ny Hests Anskaffelse, hvilke Penge Vedkommende ved Amtstue kunde likvidere i deres aarlige Contributioner og Afgifter. I Genhold til denne Bestemmelse have Hovedgaardseierne og Præsterne aarligt oppebaaret paa vedkommende Amtstue 5 Rbdlr. Soly under Navn af Remontepenge og 7 Rbdlr. i Underholdningspenge, og naar der i de første 6 Aar efter Forordningens Emanation blev tilstaaet de Paagjældende et Be-

løb af 18 Rdlr. aarligt, da maa de 6 Rdlr. af dette Beløb anses indrømmet som Godtgjørelse for Anskaffelsen af den første Hest, saa at den oprindelige Godtgjørelse altsaa maa antages at have været normeret til 36 Rdlr. Wel nævner Placaten af 6te December 1806: 66 Rdlr. som den nævnte Godtgjørelse for de Heste, der komme til Skade i Tjenesten, hvoraf kunde synes at følge, at de 11 Rbd. og de 18 Rbd., som i de første 6 Aar efter Forordningens Emanation tillagdes de oprindelige Udredere, maatte betragtes som Godtgjørelse for Hestenes Anskaffelse, eller med andre Ord: at den oprindelige Godtgjørelse til de første Udredere for Hestenes Anskaffelse har været normeret til 66 Rbd.; men da det udtrykkeligen siges i Forordningen af 14de September 1774 § 28, at de 5 Rbd. skulde være til Hjælp til en ny Hests Anskaffelse, og det ligesaavel kunde indtræffe for de oprindelige Udredere i de første 6 Aar, som senere, at en ny Hest maatte anskaffes i den afgaaedes Sted, saa er det indlysende, at disse 5 Rbd. aarligt ikke kunde medregnes, som Godtgjørelse for Hestenes oprindelige Anskaffelse, hvorimod det er beregnet paa, at saavel de første som de senere Udredere deri skulde have en Godtgjørelse for Forpligtelsen til at holde de allerede besatte Hestenumere vedlige i Fremtiden. Med denne Anskuelse stemmer det ogsaa, at naar en Præst paa Landet enten dør eller kaldet paa anden Maade vorder ledigt inden de første 6 Aar, betales til Eftermanden 6 Rbd. for hvert Aar, der er forløbet, men stier det efter de første 6 Aar, (o: efter Forordningens Emanation) da betaler den Afgaaende eller hans Stervbo til den Tiltrædende 36 Rbd., hvorimod den Tiltrædende skal anstaffe en tjenstdygtig Hest, og saaledes forholdes bestandigt, saa ofte et Kald bliver ledigt. I Dverensstemmelse hermed har ogsaa det forhenværende Kongelige Danske Cancellie i en Skrivelse af 28de Januar 1834 (Collegial-Lidende S. 73) besvaret et opkastet Spørgsmaal derhen, at da de i Forordningens § 32 ommeldte 6 Aar kun kunne regnes fra Forordningens Emanation, saa skal enhver fratrædende Præst eller dennes Bo altid godtgjøre Eftermanden i Kaldet 36 Rbd. At denne Godtgjørelse ikke udtrykkeligt er til-